

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK I (VI)

WARSZAWA, dnia 15 lipca 1957 r.

Nr 6 (75)

TREŚĆ

Poz.	I. Renty i zaopatrzenia	Str.
39	Pismo okólne nr 17/4 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1957 r. w sprawie zamiany rent ze starego portfetu na renty z dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin	37
II. Zatrudnienie		
40	Okólnik nr 18/4 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 czerwca 1957 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wykorzystywaniu funduszu interwencyjnego oraz kredytów na zatrudnienie repatriantów	33

41	Instrukcja nr 20/6 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1957 r. w sprawie zasad i trybu postępowania przy przyznawaniu zapomóg dla osób czasowo pozostających bez pracy	39
----	--	----

III. Komunikaty

42	Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim	42
43	Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nieopublikowanych w Dzienniku urzędowym	42

I. RENTY I ZAOPATRZENIA

39.

PISMO OKÓLNE Nr 17/4

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ZARZĄD RENT

z dnia 15 czerwca 1957 r. Znak: Un. 502-66/57

w sprawie zamiany rent ze starego portfetu na renty z dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

1. W myśl art. 85 ust. 1 dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (p.z.e.) osobom pobierającym rentę emerytalną lub zaopatrzenie emerytalne z tytułu własnej pracy na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r. przyznaje się na ich wniosek zamiast tych świadczeń rentę starczą lub inwalidzką z dekretu jeżeli:

- 1) były zatrudnione po dniu 1 lipca 1954 r. co najmniej przez 3 lata oraz
- 2) spełniają określone w dekreście warunki wymagane do uzyskania renty starczej lub inwalidzkiej.

2. 1. Przepis art. 85 ust. 1 dekretu ogranicza zatem zakres osób tylko do rencistów pobierających renty (zaopatrzenie) emerytalne z tytułu własnej pracy, nie odnosi się więc do rencistów pobierających świadczenia nie emerytalne (np. wypadkowe) albo pobierających świadczenia rentowe z innych tytułów, niż z tytułu własnej pracy.

Przepis art. 85 ust. 1 nie obejmuje zatem osób pobierających następujące świadczenia rentowe:

- 1) renty, zaopatrzenia i pensje wdowie, sierocie oraz członków dalszej rodziny — w związku ze śmiercią żywiciela,
- 2) renty wyłącznie wypadkowe na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r. (do tych osób ma zastosowanie przepis art. 84 pkt. 1, a nie art. 85 dekretu o pze),
- 3) zaopatrzenie inwalidów wojskowych i wojennych oraz zaopatrzenia poinwalidzkie,
- 4) zasiłki po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego (URP),
- 5) zasiłki dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski (OWD),
- 6) zasiłki dla autochtonów przyznane przez b. PZE,
- 7) renty specjalne (wyjątkowe) przyznane na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r. lub na podstawie przepisów dekretu o p.z.e. (art. 77 obecnie 78 oraz art. 98 obecnie 97),
- 8) zaopatrzenia dla b. właścicieli ziemskich, b. właścicieli aptek i jednostek taboru żeglugi śródlądowej, przejętych na własność Państwa.
- 9) renty sądowe z powództwa cywilnego.

3. 1. Ze statystyki sporządzonej na podstawie ankiet nadesłanych przez rencistów w 1956 r. wynika, że 30 proc. rencistów tzw. starego portfetu pracuje. Znaczna część tych rencistów spełni z dniem 1 lipca 1957 r. warunki do otrzymania rent starczych lub inwalidzkich z dekretu. Wielu z nich nie orientuje się w swoich uprawnieniach, a w szczególności w sposobie ich dokumentowania, i zwracać się będzie do komórek rentowych o informacje.

2. W związku z tym przesłano do prasy komunikat informujący zainteresowane osoby o uprawnieniach wynikających z art. 85 ust. 1 i o dowodach, jakie należy przedkładać przy wnioskach.

4. Wnioski o zamianę renty załatwia się w trybie ogólnie ustalonym i na zasadach dekretu o p.z.e. Wnioski osób zwolnionych z pracy należy załatwiać w pierwszej kolejności.

Przy przyjmowaniu wniosku nie należy wypełniać formularza wniosku Rp. 1.

5. Wnioski wszystkich rencistów, nie mających warunków do uzyskania renty starczej z dekretu, należy rozpatrzyć pod względem uprawnień do renty inwalidzkiej z dekretu. Rencistę bez względu na jego wiek i stan zdrowia należy skierować do badania lek. przez KIZ.

Sprawę badania przez KIZ załatwia się w sposób stosowany przy pierwszych badaniach lekarskich.

Nie kieruje się do badań lekarskich przez KIZ tylko tych rencistów, którzy już byli badani przez KIZ i zostali już zaliczeni do jednej z grup inwalidów (art. 12).

Wyznaczone poprzednio terminy kontrolnych badań lekarskich pozostają w mocy. Rentę wymierza się wg grupy inwalidów ustalonej przez KIZ.

6. Za podstawę wymiaru renty przyjmuje się przeciętny zarobek z okresów wym. w art. 10 ust. 1 dekretu. Do obliczenia podstawy wymiaru renty mają w pełni zastosowanie przepisy rozp. Min. Pracy i Opieki Społecznej z 22 listopada 1956 r. (Dz. U. Nr 59, poz. 280).

7. Prawo do renty powstaje od dnia spełnienia warunków określonych w art. 85 ust. 1, nie wcześniej jednak niż od 1 lipca 1957 r.

8. Przy wypłacie rent inwalidzkich osobom, zaliczonym do III grupy inwalidów, stosuje się przepisy art. 39 ust. 3 dekretu o p. z. e.

9. 1. Intencją przepisów art. 85 ust. 1 jest przyznanie na podstawie dekretu renty wyższej od dotychczas pobieranej. Zdarzyć się jednak może, że renta z dekretu, zwłaszcza po zastosowaniu art. 39 ust. 3 dekretu będzie niższa od renty pobieranej. W takich przypadkach należy wypłacać nadal rentę dotychczasową, a do rencisty należy wysłać pismo wyjaśniające. Druki tego pisma zostaną przesłane przez Ministerstwo w najbliższym czasie.

Równocześnie w rejestrze wniosków należy odnotować umorzenie wniosku o rentę („U”).

2. Gdyby jednak rencista, po otrzymaniu pisma (pkt 9.1), nadał oświadczenie, że prosi o przyznanie renty z dekretu mimo, że jest niższa, należy niezwłocznie wydać decyzję przyznającą rentę, aby nie dopuścić do powstania nadpłaty. Rentę należy przyznać od najbliższego terminu płatności renty. W rejestrze należy odnotować przyznanie renty, skreślając uprzednią notatkę o umorzeniu.

Decyzję tę dla celów statystycznych traktuje się jako decyzję zamienną.

10. Komunikat prasowy przewiduje składanie wniosków w wydziale rent i pomocy społecznej lub w powiatach. W związku z tym należy w najbliższych dniach zorganizować odprawę w celu dokładnego poinformowania pracowników terenowych o ich zadaniach, związanych z przyjmowaniem wniosków.

Dyrektor Zarządu: K. Niementowski.

II. ZATRUDNIENIE

40

OKÓLNIAK Nr 18/4

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 22 czerwca 1957 r. Znak: Zi 1930/700

w sprawie zasad obowiązujących przy wykorzystywaniu funduszu interwencyjnego oraz kredytów na zatrudnienie repatriantów.

Zasady wykorzystywania funduszu interwencyjnego, utworzonego uchwałą Nr 520/56 Prezydium Rządu z dnia 17 sierpnia 1956 r., zostały ustalone w zarządzeniu Nr. 3/1 *) Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 maja 1957 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wykorzystywaniu funduszu interwencyjnego (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Nr 4 poz. 24).

Zgodnie z § 8 wyżej wym. zarządzenia Prezes Narodowego Banku Polskiego ustalił zarządzeniem Nr 50 z dnia 21 czerwca 1957 r. zasady rozprawiania kredytów z funduszu interwencyjnego dla spółdzielczości pracy i chałupnictwa.

Ponadto wyżej wym. zarządzenie Prezesa Narodowego Banku Polskiego określiło zasady wykorzystywania funduszu na kredyty dla repatriantów, utworzonego w oparciu o uchwałę Nr 145 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1957 r. w sprawie pomocy dla repatriantów (Monitor Polski Nr 32 poz. 217).

Wyjaśniając powyższe przepisy, komunikuję co następuje:

A. Kredyty z funduszu interwencyjnego

1. Przy opracowywaniu kwartalnych wniosków w sprawie funduszu interwencyjnego prezydium rad narodowych powinny wnikliwie uwzględnić możliwości zwiększenia stałego zatrudnienia w drodze rozwoju spółdzielczości pracy i prac chałupniczych.

2. a) Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą przeswadać na kredyty dla spółdzielczości pracy fundusze przyznane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej (na zatrudnienie czasowe lub stałe) i dotychczas niewykorzystane,

b) Przesunięcia, o których mowa pod lit. a), powinny być dokonywane na odpowiednie rachunki prezydiów rad narodowych we właściwych terytorialnie Oddziałach Narodowego Banku Polskiego.

B. Kredyty dla repatriantów

3. Wykorzystanie kredytów dla repatriantów ma na celu:

a) aktywizację gospodarczą terenów, na których istnieją trudności w zatrudnianiu repatriantów, bądź przewidziany jest zwiększony ich dopływ,

b) uzyskanie dodatkowych miejsc pracy dla repatriantów w możliwie najkrótszym okresie czasu,

c) umożliwianie repatriantom prowadzenie indywidualnej działalności gospodarczej,

4. Kredyty dla repatriantów mogą być wykorzystywane przez:

a) nowoorganizowane spółdzielnie pracy lub spółdzielnie chałupnicze w przypadku, jeżeli repatrianci stanowią większość członków spółdzielni (ponad 50%),

b) istniejące i rozszerzające działalność produkcyjną lub usługową spółdzielnie pracy lub spółdzielnie chałupnicze, jeżeli nowoprzyjęci członkowie są w większości repatriantami,

c) jednostki gospodarcze posiadające osobowość prawną — na rozwijanie produkcji chałupniczej, o ile nowozatrudnieni chałupnicy są w większości repatriantami,

d) repatriantów - rzemieślników uruchamiających warsztaty rzemieślnicze lub drobne zakłady przemysłowe.

5. Z kredytów dla repatriantów mogą korzystać osoby, które posiadają kartę repatriacyjną stwierdzającą, że ich powrót do kraju nastąpił po dniu 12 kwietnia 1957 r. i którzy posiadają dowód stałego zameldowania.

6. Organom zatrudnienia prezydiów rad narodowych przysługuje wyłączne prawo kierowania repatriantów i innych osób poszukujących pracy na uzyskane w wyniku wykorzystania omawianych kredytów wolne miejsca pracy, przy czym na miejsca te powinni być kierowani w większości repatrianci.

7. a) Prezydium wojewódzkich rad narodowych składają wnioski w sprawie przyznania kredytów na zatrudnienie repatriantów wg wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 3/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 maja 1957 r.

b) Wnioski powyższe powinny być nadsyłane niezależnie od wniosków dotyczących funduszu interwencyjnego i zaopatrzone napisem: „Kredyty dla repatriantów”.

c) Do wniosku należy dołączyć część opisową, w której poza sprawami, o których mowa w § 3 pkt. 2 wyżej cytowanego zarządzenia — powinno być stwierdzenie prezydium wojewódzkiej rady narodowej, że na uzyskane w drodze wykorzystania kredytów wolne miejsca pracy będzie skierowana większość (powyżej 50%) repatriantów.

8. Pozostałe zasady rozprawiania i użytkowania kredytów dla repatriantów reguluje wymienione na wstępie niniejszego okólnika zarządzenie Prezesa Narodowego Banku Polskiego (Część B.) oraz przepisy zarządzenia Nr 3/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 maja 1957 r. (w szczególności §§: 6, 7, 9, 11, 17, 29, 30, 31).

C. Przepisy końcowe

9. Niezależnie od wykorzystywania kredytów dla repatriantów, organa zatrudnienia zobowiązane są kierować na uzyskane w drodze wykorzystywania funduszu interwencyjnego wolne miejsca pracy w pierwszym rzędzie repatriantów (§ 2 pkt. 2 zarządzenia Nr 3/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 maja 1957 r.).

10. Organa zatrudnienia zobowiązane są dokonywać na kartach repatriacyjnych adnotacji o fakcie skierowania i zatrudnienia repatriantów w spółdzielniach lub przy pracach chałupniczych, finansowanych zarówno z kredytów funduszu interwencyjnego, jak też z kredytów dla repatriantów.

11. Jednostki gospodarki uspołecznionej, otrzymujące kredyty na zatrudnienie repatriantów, mogą ponadto otrzymywać dotacje z funduszu interwencyjnego na szkolenie osób mających przystąpić do pracy — na zasadach ustalonych w zarządzeniu Nr 3/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 maja 1957 r. § 22—29.

12. Kwartalne wnioski prezydiów wojewódzkich rad narodowych w sprawach funduszu interwencyjnego oraz kredytów dla repatriantów powinny być nadsyłane do Ministerstwa na miesiąc przed rozpoczęciem następnego kwartału.

13. Terminy spłaty rat kredytów z funduszu interwencyjnego oraz kredytów dla repatriantów ustalają prezydium rad narodowych w porozumieniu z kredytobiorcami, przy czym spłata rat kredytu przez spółdzielnie pracy nie może trwać dłużej niż 20 lat, zaś przez jednostki gospodarcze posiadające osobowość prawną, rozwijające produkcję chałupniczą, nie dłużej, niż 3 lata.

Ewentualna prolongata ustalonych terminów spłaty kredytu może być dokonana przez prezydium rady narodowej w oparciu o opinię właściwego Oddziału Narodowego Banku Polskiego.

14. Warunkiem przyznania kredytu przez powołane do tego prezydium rad narodowych jest — zgodnie z § 9 zarządzenia Nr 3/1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej oraz pkt. 24 cz. IV zarządzenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego Nr 50 z dnia 21 czerwca 57 r.—złożenie przez kredytobiorcę zobowiązania, że dopełni on wymaganych w/w zarządzeniami warunków. Tekst ujednoliconego zobowiązania otrzymają prezydium rad narodowych do wykorzystania.

15. Narodowy Bank Polski upoważniony jest do zawierania, w oparciu o decyzję właściwych prezydiów rad narodowych przyznających kredyty i ustalających wszystkie ich warunki, odpowiednich umów z kredytobiorcami oraz do podejmowania wszelkich czynności związanych z obsługą tych kredytów, a w tym i do czynności procesowych w postępowaniu sądowym i arbitrażowym.

Narodowy Bank Polski działa we wszystkich tych przypadkach w imieniu prezydium rady narodowej.

16. a) Z wykorzystania kredytów na zatrudnienie repatriantów w odniesieniu do zatrudnienia w spółdzielczości pracy i cha-

*) UWAGA: Wymienione zarządzenie uprzednio nosiło Nr 23

lipnictwie obowiązują sprawozdania statystyczne wg wzorów POS-Zp-9 oraz POS-Zp-11, stanowiących załączniki do instrukcji Nr 13 z dnia 5 czerwca 1957 r. w sprawie sprawozdawczości z zakresu wykorzystania funduszu interwencyjnego.

Sprawozdania dotyczące zatrudnienia z kredytów dla repatriantów powinny być sporządzane oddzielnie, przy czym na formularzach statystycznych winien być napis: „Kredyty dla repatriantów”.

b) Liczby repatriantów zatrudnionych w wyniku wykorzystania funduszu interwencyjnego należy wykazywać w sprawozdaniach dotyczących wykorzystania funduszu interwencyjnego.

Minister: wz. T. Kochanowicz.

41.

INSTRUKCJA Nr. 20/6 MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lipca 1957 r.

Znak: Zp 2050/7306

w sprawie zasad i trybu postępowania przy przyznawaniu zapomóg dla osób czasowo pozostających bez pracy.

§ 1. Prezydium miejskich, powiatowych i dzielnicowych rad narodowych są uprawnione do przyznawania zapomóg osobom czasowo pozostającym bez pracy i nie posiadającym innych środków utrzymania, zwłaszcza jedynym żywicielom rodzin na zasadach ustalonych w niniejszej instrukcji.

§ 2. 1. Zapomoga może być przyznana osobie, która odpowiada wszystkim następującym warunkom:

a) pozostaje bez pracy z powodu niemożności jej uzyskania i jest zarejestrowana w organie zatrudnienia prezydium rady narodowej właściwej dla miejsca zamieszkania — w charakterze poszukującej pracy co najmniej 14 dni,

b) jest jedynym żywicielem rodziny, t. zn. ma na swoim wyłącznym utrzymaniu niezarobkującą i nieposiadającą własnych źródeł dochodu inne osoby razem z nią zamieszkujące i prowadzące wspólne gospodarstwo domowe,

c) utrzymuje się wyłącznie z pracy zarobkowej i nie posiada innych środków utrzymania.

2. Zapomoga może być również przyznana osobie samotnej, nie mającej rodziny obowiązaną do jej utrzymywania, jeżeli osoba ta odpowiada warunkom wymienionym w ust. 1 lit. a) i c).

3. Zapomoga może być przyznana inwalidom częściowo zdolnym do pracy, o ile odpowiadają oni warunkom wymienionym w ust. 1 lub 2. Wnioski o zapomogę dla tej kategorii osób zgłaszają miejskie i powiatowe organy rent i pomocy społecznej, w których kompetencji leży zatrudnienie inwalidów.

4. W przypadkach wyjątkowych prezydium rady narodowej może przyznać zapomogę osobie nie odpowiadającej wymogom wymienionym w ust. 1 lit. b) lub ust. 2 pod warunkiem, że dana osoba jest zarejestrowana jako poszukująca pracy oraz znajduje się w szczególnie ciężkiej sytuacji materialnej, która uzasadnia potrzebę okazania jej pomocy pieniężnej. Łączna suma zapomóg dla tej kategorii osób nie może przekraczać 15% ogólnego funduszu przeznaczonego na zapomogi dla osób czasowo pozostających bez pracy.

5. Osobom wymienionym w ust. 2 i 4 nie może być przyznana zapomoga, jeżeli mimo odpowiednich warunków odmawiają przyjęcia proponowanej im zgodnie z § 6 pracy na wyjazd.

§ 3. 1. Istnienie warunków podanych w § 2 ust. 1 pkt. a) ustala organ zatrudnienia prezydium rady narodowej.

2. Istnienie warunków podanych w § 2 ust. 1 pkt. b) i c) oraz ust. 4 ustala się w drodze przeprowadzenia wywiadu społecznego dla stwierdzenia faktycznego stanu materialnego osób ubiegających się o zapomogi.

3. Wywiad społeczny przeprowadzają pracownicy organu rent i pomocy społecznej. W razie zwiększonego napływu wniosków o zapomogi, organy zatrudnienia winny udzielić pomocy przy przeprowadzaniu wywiadów. Celowe jest także zapewnienie współpracy przy przeprowadzaniu wywiadów organizacji społecznych i członków komisji pracy i pomocy społecznej rady narodowej.

4. Podstawą do przeprowadzania wywiadów i ewentualnego przyznania zapomogi jest wniosek, skierowany przez organ zatrudnienia do organu rent i pomocy społecznej wg wzoru stanowiącego załącznik Nr. 1 do niniejszej instrukcji. Żądanie od patentów specjalnych podań jest zbędne.

§ 4. 1. Wysokość zapomogi dla osoby samotnej winna w zasadzie wynosić 300 zł. miesięcznie, zaś dla jedynego żywiciela rodziny kwota ta winna wzrastać w zasadzie o 100 zł. na każdego członka rodziny, pozostającego na jego utrzymaniu. Górna granica zapomogi nie może jednak przekraczać 600 zł. miesięcznie.

2. Wysokość zapomogi zatwierdza resortowy członek prezydium rady narodowej lub upoważniony przez niego pracownik rady narodowej — na wniosek organu rent i pomocy społecznej.

3. Zapomogę wypłaca organ rent i pomocy społecznej prezydium właściwej rady narodowej. Zapomoga winna być wypłacona w terminie jak najkrótszym. W zasadzie okres od przedstawienia wniosku do wypłacenia zapomogi nie powinien przekraczać jednego tygodnia.

W przypadkach wyjątkowych przeprowadzenie wywiadu i wypłacenie zapomogi winno nastąpić niezwłocznie po otrzymaniu wniosku z organu zatrudnienia.

4. Przyznaną zapomogę wypłaca się w zasadzie przez cały okres pozostawania uprawnionej osoby bez pracy.

O ile przez okres 3 miesięcy osoba pobierająca zapomogę nie otrzymała pracy, organ rent i pomocy społecznej winien przeprowadzić ponowny wywiad celem stwierdzenia, czy zachodzi konieczność dalszego wypłacenia zapomogi.

§ 5. 1. W stosunku do osób pobierających zapomogi organ zatrudnienia obowiązany jest stosować w jak najszerszym zakresie czynne pośrednictwo pracy.

2. Organ zatrudnienia winien oznaczyć karty rejestracyjne osób pobierających zapomogi stemplem lub napisem odręcznym „Z”, wydzielić je z bieżącej kartoteki poszukujących pracy w osobny dział oraz odnotować na nich datę i wysokość otrzymanej zapomogi.

§ 6. 1. Zapomoga nie może być przyznana, jeżeli ubiegająca się o nią osoba odmówi podjęcia odpowiedniej dla niej pracy, zaproponowanej przez organ zatrudnienia.

2. Za odpowiednią pracę należy uważać:

a) w odniesieniu do pracowników niewykwalifikowanych — każdą pracę odpowiadającą ich warunkom fizycznym, płatną wg obowiązujących stawek płac,

b) w odniesieniu do pracowników wykwalifikowanych — każdą pracę w wyuczonym lub pokrewnym zawodzie względnie pracę zastępczą, płatną wg obowiązujących stawek płac w danym zawodzie,

c) w odniesieniu do pracowników wysokokwalifikowanych — każdą pracę w wyuczonym lub pokrewnym zawodzie, płatną wg stawek płac w danym zawodzie.

Za wysokie kwalifikacje należy uważać:

— przy pracy umysłowej wyższe wykształcenie i 3-letnią praktykę zawodową, bądź ponad 10-cio letnią praktykę w określonej specjalności.

— przy pracy fizycznej — zaszerogowanie do VII i VIII grupy uposażenia w poprzednim miejscu pracy.

3. Ponadto w odniesieniu do kobiet przy proponowaniu pracy należy uwzględnić także warunki rodzinne, np. dla kobiety mającej dzieci nieodpowiednia jest praca wielozmianowa, z niedogodnym dojazdem itp.

4. Pracownikom umysłowym nie posiadającym wysokich kwalifikacji należy proponować prace zastępcze, np. w dziale usług. Odmowa przyjęcia tych prac pozbawia poszukującego pracy prawa do otrzymania zapomogi.

5. Zapomoga nie może być przyznana, jeżeli osoba ubiegająca się o nią odmówiła przyjęcia pracy, motywując odmowę niskim wynagrodzeniem, mimo, że wynagrodzenie to zgodne jest z obowiązującymi stawkami płac dla danego stanowiska pracy.

6. Zasada ustalona w ust. 2 nie ma zastosowania do osób, dla których proponowana praca połączona jest ze zmianą dotychczasowego miejsca zamieszkania, jeżeli w nowej miejscowości nie zagwarantowano im zakwaterowania (dla osób samotnych) lub mieszkania (dla osób obarczonych rodziną).

7. W przypadkach spornych przy ocenie, czy proponowana przez organ zatrudnienia praca jest odpowiednia, ostateczna decyzja należy do resortowego członka prezydium rady narodowej — po zasięgnięciu w miarę możliwości opinii komisji pracy i pomocy społecznej rady narodowej.

§ 7. 1. Wypłacanie zapomogi ulega wstrzymaniu, gdy poszukujący pracy, pobierający zapomogę:

a) został zatrudniony,

b) odmówił podjęcia odpowiedniej pracy (§ 6),

c) nie zgłasza się do organu zatrudnienia bądź nie stawia się na wezwanie w sprawie podjęcia pracy.

2. O zaistnieniu okoliczności podanych w § 7 ust. 1, organ zatrudnienia obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić organ rent i pomocy społecznej, wypłacający zapomogi, na formularzu stanowiącym załącznik Nr 2 do niniejszej instrukcji.

3. Organ rent i pomocy społecznej obowiązany jest nie-

zwłocznie zawiadomić organ zatrudnienia o przyznaniu zapomogi osobie pozostającej bez pracy wg formularza stanowiącego załącznik nr 3 do niniejszej instrukcji. W tym celu winien sporządzać oddzielne wykazy osób, pobierających zapomogi z tytułu pozostawania bez pracy lub na wspólnych wykazach oznaczać nazwisko tych osób stemplem lub napisem odręcznym „Z”, zaś odnośnie inwalidów — „Zi”.

§ 8. 1. Organa zatrudnienia miejskich i powiatowych rad narodowych winny prowadzić ewidencję osób, pobierających zapomogi wg załączonego wzoru stanowiącego załącznik nr 4 do niniejszej instrukcji.

2. Organa zatrudnienia miejskich i powiatowych rad narodowych sporządzają na podstawie prowadzonej ewidencji zestawienie wg załącznika nr 5 i przesyłają je do SOZ Prezydium WRN przy miesięcznych sprawozdaniach statystycznych z pośrednictwa pracy — wzór Zp-5.

3. Samodzielne Oddziały Zatrudnienia Prezydiów WRN oraz Oddziały (Wydziały) Zatrudnienia prezydiów rad narodowych m. st. Warszawy, m. Łodzi, m. Poznania, m. Wrocławia i m. Krakowa przesyłają do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej zestawienie zbiorcze wg załącznika nr 5 przy sprawozdaniach statystycznych z pośrednictwa pracy wzór Zp-5.

§ 9. 1. Rozdzielniki kredytów, przeznaczonych na zapomogi dla osób pozostających bez pracy — dla Wydziałów (Inspektorów) Rent i Pomocy Społecznej miejskich, powiatowych i dzielnicowych rad narodowych zatwierdzają prezydya wojewódzkich rad narodowych oraz prezydya rad narodowych m. st. Warszawy, m. Łodzi, m. Krakowa, m. Poznania i m. Wrocławia — na wniosek Samodzielnego Oddziału (Wydziału) Zatrudnienia wym. rad narodowych.

2. Kredyty przeznaczone na zapomogi dla osób pozostających czasowo bez pracy nie mogą być przekazywane do prezydiów gromadzkich rad narodowych.

Osoby zamieszkujące na terenie wiejskim, odpowiadające warunkom ustalonym w § 2, zakwalifikowane przez organa zatrudnienia do otrzymania zapomogi z tytułu pozostawania bez pracy, otrzymują zapomogę z kredytów miejskiej lub powiatowej rady narodowej, w której są zarejestrowane jako poszukujące pracy.

3. W razie wyczerpania kredytów przeznaczonych na zapomogi dla osób czasowo pozostających bez pracy, organ rent i pomocy społecznej w porozumieniu z organem zatrudnienia winien wystąpić z wnioskiem do prezydium swojej rady narodowej o dofinansowanie kredytów na zapomogi z budżetu terenowego.

4. O ile w II-gim półroczu okaże się, że limity przyznane na zapomogi dla osób pozostających czasowo bez pracy nie wystarczą na pokrycie potrzeb do końca roku finansowego, prezydya wojewódzkich rad narodowych oraz prezydya rad narodowych m. st. Warszawy, m. Łodzi, m. Krakowa, m. Poznania i m. Wrocławia mogą wystąpić do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z wnioskiem o przyznanie dodatkowych kredytów.

§ 10. Uchyła się okólnik nr 84 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 listopada 1956 r. Nr Sp. 646 Og/45/56 w sprawie pomocy pieniężnej dla jedynych żywicieli rodzin oraz wytyczne zawarte w piśmie Zarządu Rezerw Roboczych z dnia 4 grudnia 1956 r. Nr Zr 3670/700 w sprawie zapomóg dla jedynych żywicieli rodzin. Utrzymuje się w mocy instrukcję Nr 50/54 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 czerwca 1954 r. Znak Psd. 1a-5/54 w sprawie pomocy społecznej w formie zapomóg pieniężnych z późniejszymi zmianami.

§ 11. Instrukcja wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1957 r.

Minister: wz T. Kochanowicz.

Załącznik Nr 1 do Instrukcji Nr 20/6

Ministra Pracy i Opieki Społecznej poz. 41

(Stempel organu zatrudnienia)

....., dnia 195..... r.

Do

Wydziału (Inspektora) Rent i Pomocy Społecznej

w

W n i o s e k

o przyznanie zapomogi z tytułu czasowego pozostawania bez pracy

1. Nazwisko i imię
2. Data rejestracji..... data utraty ostatniej pracy.....
3. Wiek..... zawód.....
4. Ilość osób no utrzymaniu..... wymienić pokrewieństwo, wiek dzieci itp.....
5. Adres
6. Uwagi

(podpis kierownika organu zatrudnienia)

Załącznik Nr 2 do Instrukcji Nr 20/6

Ministra Pracy i Opieki Społecznej poz. 41

(Stempel organu zatrudnienia)

....., dnia..... 195..... r.

Do

Wydziału (Inspektora) Rent i Pomocy Społecznej

w

W n i o s e k

o wstrzymanie zapomogi z tytułu czasowego pozostawania bez pracy

Zawiadamia się, że Ob.....

pobierający(a) zapomogę

– został(a) zatrudniony(a) z dniem..... *)

nie przyjął(a) w dniu proponowanej odpowiedniej pracy

– nie zgłasza się w tut. organie zatrudnienia od dnia..... *)

oraz nie stawił(a) się na wezwanie organu zatrudnienia w dniu

*) niepotrzebne skreślić

(podpis kierownika organu zatrudnienia)

Załącznik Nr 3 do Instrukcji Nr 20/6

Ministra Pracy i Opieki Społecznej poz. 41

(Stempel organu rent i pomocy społecznej)

Do

Samodzielnego Referatu (Oddziału) Zatrudnienia

w

W y k a z

wyłaconych zapomóg osobom czasowo pozostającym bez pracy w okresie

od..... do.....

L. p.	NAZWISKO I IMIĘ	Symbol „Z” lub „Zi”	Adres	Data wypłacenia zapomogi	Wysokość zapomogi	Przyczyny odmownego załatwienia wniosku

(Podpis kierownika organu rent i pomocy społecznej)

Załącznik Nr 4 do Instrukcji Nr 20/6

Ministra Pracy i Opieki Społecznej poz. 41

E w i d e n c j a

osób zakwalifikowanych i korzystających z zapomóg z tytułu czasowego pozostawania bez pracy

L. p.	NAZWISKO I IMIĘ osoby zakwalifikowanej do otrzymania zapomogi	Data reje- stracji	Wiek	Zawód	Ilość osób na utrzy- maniu	Data prze- słania wnio- sku	Wyplacono zapomogę						U w a g i np. przyczyny odmownego załatwienia wniosku, wstrzymania zapo- mogi, data zatrudnienia itp.	
							Data	Wyso- kość	Data	Wyso- kość	Data	Wyso- kość		

Załącznik Nr 5 do Instrukcji Nr 20/6

Ministra Pracy i Opieki Społecznej poz. 41

S p r a w o z d a n i e

z akcji wypłacania zapomóg osobom pozostającym czasowo bez pracy

w miesiącu..... 195..... r.

- Ilość osób zakwalifikowanych przez organa zatrudnienia do otrzymania zapomóg
- Ilość osób, którym wypłacono zapomogi..... w tym po raz drugi
| trzeci..... | i więcej..... |
- Ilość inwalidów, którym wypłacono zapomogi..... w tym po raz drugi
| trzeci..... | i więcej..... |
- Wysokość wykorzystania kredytu na zapomogi w miesiącu sprawozdawczym.....
- Ilość wypłaconych zapomóg po zł

Uwagi i wnioski.....

III. KOMUNIKATY

42.

Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim.

1. Ustawa z dnia 29 maja 1957 r. o zmianie przepisów dekretu o świadczeniach emerytalnych dla robotników zatrudnionych w zespołach formujących szkołę (Dz. U. Nr 35, poz. 149).

2. Ustawa z dnia 29 maja 1957 r. o zmianie przepisów dekretu o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 35, poz. 150).

3. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 31 maja 1957 r. zmieniające zarządzenie z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 47, poz. 291).

4. Zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 31 maja 1957 r. w sprawie korzystania z jednorazowych biletów służbowych na przejazd miejskimi środkami komunikacyjnymi (Monitor Polski Nr 48, poz. 297).

5. Zarządzenie nr 142 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1957 r. zmieniające zarządzenie nr 50 z dnia 17 lutego 1956 r. w sprawie kierowania do pracy absolwentów zasadniczych szkół zawodowych (Monitor Polski nr 51, poz. 320).

43.

Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nieopublikowanych w Dzienniku Urzędowym.

Zarządzenie nr 19/5 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 6 lipca 1957 r. w sprawie werbunku siły roboczej do państwowych gospodarstw rolnych.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata roczna wynosi 36 zł., półroczna 18 zł., kwartalna 9 zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto w Narodowym Banku Polskim V. O. M. w Warszawie, konto 1529-91-639 na dochód bz. 24 Dz. 5 R. 19.